

Βασιλική Νευροκοπλή

το μοναδικό φιλί

εικονογράφηση ΣΒΕΤΛΙΝ

Εκδοτικός Οίκος
Α. Α. ΛΙΒΑΝΗ

το μοναδικό φυλί

Βασιλική Νευροκοπή

το μοναδικό φιλί

εικονογράφηση
Σβετλίν

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΒΑΝΗ
ΑΘΗΝΑ

Σειρά: ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Τίτλος: ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΦΙΛΙ
Συγγραφέας: ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΝΕΥΡΟΚΟΠΛΗ
Εικονογράφηση: ΣΒΕΤΛΙΝ

Copyright κειμένου © Βασιλική Νευροκοπλή
Copyright εικονογράφησης © Σβετλίν
Copyright © 2010
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΒΑΝΗ ΑΒΕ
Σόλωνος 98 - 106 80 Αθήνα. Τηλ: 210 3661200, Fax: 210 3617791
<http://www.livanis.gr>

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική,
ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου
με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης
ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993
και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Παραγωγή: Εκδοτικός Οργανισμός Λιβάνη

ISBN 978-960-14-2214-5

Σαν ευχαριστώ στους γονείς μου
π. Ιωάννη, Φωτεινή

Σαν αγκαλιά στα αδέρφια μου
π. Κωνσταντίνο, Θανάση, Βαγγελιώ, Μαρία

Σαν χαιρετισμό σε όλα τα παιδιά
που μεγαλώνοντας μένουν παιδιά...

Μεσάνυχτα. Το ρολόι χτύπησε δώδεκα.

Στον παγωμένο Ουρανό δεκάδες φωτοβολίδες εκτοξεύονταν να φιλήσουν τα σύννεφα, μα λίγο πριν τ' αγγίξουν καίγονταν. Καπνός επέστρεφαν στη γη.

Η Νύχτα μηνούσε στους ξενύχτηδες πως για ένα τόσο φιλόδοξο φιλί δεν αρκεί η τόλμη. Θέλει για συντροφιά την αρετή.

Έπρεπε ειδικά τούτη την παγερή Πρωτοχρονιάτικη Νύχτα να μάθουν όσοι ξαγρυπνούν πού έσμιξε η τόλμη με την αρετή και ποιο θα είναι το μοναδικό φιλί που αυτό το βράδυ θα δεχτεί ο Ουρανός.

Σήκωσε, τότε, η Νύχτα το Φεγγάρι απ' το θρόνο του και το οδήγησε σ' ένα καλύβι φτωχικό. Το παρακάλεσε να ρίξει το γλυκό του φως στο παραθύρι του.

Το Φεγγάρι τούς βρήκε καθισμένους πλάι πλάι.

Εκείνη ακουμπούσε το κάτασπρο κεφάλι της πάνω στο κυρτό τόξο της ζωής του, αυτό που κάποιοι ονομάζουνε καμπούρα. Εκείνος της ζέσταινε τα χέρια, τα σημαδεμένα απ' τις ανάγκες της ζωής.

Φωτίστηκαν τότε τα γέρικα μυαλά τους κι άρχισαν ν' αναθυμούνται τα παλιά.

– Θυμάσαι πώς σφύριζες το σούρουπο να βγω από το πατρικό μου για να παίξουμε κρυφτό;

– Μμμ... θυμάμαι, πώς δε θυμάμαι, ξεχνιούνται αυτά; Σαν ψέματα μου φαίνεται, είπε ο παππούς και βυθίστηκε στο όνειρο το παιδικό με τη γριά του.

– Για σφύριξε λίγο, μπορείς; τον παρακάλεσε.

Και πάνω που ο παππούς προσπάθησε να σφυρίξει, τον έπιασαν τα γέλια, καθώς ένωσε τον αέρα να ψάχνει το σωστό δρόμο σκοντάφτοντας πάλι και πάλι στις κουφάλες των δοντιών του.

– Ξεμωραθήκαμε, μελένια μου, της είπε.

Ήταν τα μάτια της διάφανο μελί.